

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **D.L.T.**, narozený dne ... , ev. č. ..., státní příslušnost Vietnam,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní
Lhoty,
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 26. 3. 2019, č. j. OAM-
203/LE-BA04-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 11. 7. 2019.
2. V podané žalobě žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Uvedl, že předmětné vyhodnocení žalovaného o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v § 47 zákona o azylu je zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné.
3. Podle článku 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU: *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“* Tento princip se poté podle žalobce promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvených v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něž ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a žalovaný byl povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie.
4. Žalovaný fakticky pouze stručně odkázal na údajnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, aniž by vyhodnotil charakter porušení právních předpisů, neboť žalobce se bezpochyby dopustil porušení povinností nikoliv zásadního charakteru, jež v žádném případě není možné považovat za **protiprávní jednání, které by mohlo představovat závažné porušení veřejného pořádku.** Žalobce v domnění lepší ekonomické budoucnosti hodlal vycestovat z Vietnamu do Německa, což vedlo k tomu, že během své cesty nelegálně vstoupil rovněž na území České republiky. Poté, co byl českými správními orgány v rámci zahájení řízení o správním vyhoštění poučen o tom, že jeho jednání je nezákonné a může mít za následek rozhodnutí o správním vyhoštění, **dospěl k názoru, že jeho jedinou šancí je požádat o mezinárodní ochranu, domnívaje se, že obtíže, které mu ve Vietnamu hrozí, mohou být relevantním důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu.**
5. Ačkoliv nelze zastříti, že žalobce skutečně podal žádost o mezinárodní ochranu v reakci na své zajištění (žalobce ostatně svojí žalobou ani nezpochybňuje důvod zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu), v případě žalobce, který se nikdy

neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí a nedopustil se protiprávního jednání představujícího zásadní porušení veřejného pořádku (tedy např. využití padělaných dokladů nebo jiného jednání dosahujícího svou závažností trestněprávní relevance), **nelze**

pouze z jeho nelegálního vstupu na území schengenského prostoru a několikadenního

nelegálního pobytu na území členských států EU vyvozovat, že by se jednalo o nespolehlivou osobu, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření.

6. Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, **jakož i do zákona o azylu** byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57. Např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, *tak Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí.*
7. V případě cizince, který (při konfrontaci s následky svého protiprávního vstupu na území schengenského prostoru) dospěje k názoru, že jeho jedinou nadějí je podání žádosti o mezinárodní ochranu **tedy tato samotná skutečnost (tedy to, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo motivováno hrozbou vyhoštění)** nemůže být rovněž důvodem neumožnění uložení zvláštních opatření. Jakkoliv žalobce původně směřoval do jiného evropského státu (aniž by ovšem věděl do kterého plně spoléhaje na „své“ převaděče) po zahájení řízení o správním vyhoštění byl seznámen se skutečností, že mu hrozí reálné hrozba zákazu vstupu na území celé Evropské unie. Žalobce tedy v současnosti nemá důvod vycestovat z území ČR, protože tím by zcela minimalizoval své naděje na získání mezinárodní ochrany a citelně by si zkrátil dobu legálního pobytu na území Evropské unie. S ohledem na absenci jakýchkoliv motivů pro maření řízení o udělení mezinárodní ochrany a existenci zcela opačné snahy o prodloužení legálního pobytu, čehož lze dosáhnout pouze řádným plněním povinností v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, **tedy není důvod pochybovat o tom, že by žalobce řádně plnil své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu a názor žalovaného, podle něž není možné o uložení zvláštního opatření uvažovat, je tak nesprávný.**
8. Žalobce z výše uvedených důvodů požádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a z důvodu urychlení řízení nežádal žalobce o nařízení ústního jednání.
9. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný popírá oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. V souvislosti s tím odkázal na správní spis, resp. přiložené písemnosti, zejména na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra,

odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Příložené jsou i příslušné písemnosti Policie ČR, a to týkající se žalobce. Rovněž ve svém vyjádření shrnul podstatné skutečnosti a okolnosti za nichž považoval zajištění žalobce za důvodné a zcela v souladu se zákonem.

10. Dále žalovaný odmítl námitky, které byly podrobně vyvráceny v odůvodnění napadeného rozhodnutí a včetně zhodnocení konkrétních okolností tohoto případu žalobce apod., včetně podrobného zhodnocení zákonnosti zajištění i s ohledem na otázku zřetelné účelovosti podání žalobce ve věci mezinárodní ochrany nebo bagatelizace protiprávního jednání, tak jak bylo popsáno.
11. Nakonec žalobce sám neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti, naopak sdělil, že mu ve vlasti nic nehrozí a že vycestoval pouze z ekonomických důvodů, kdy v návaznosti na to své protiprávní jednání nakonec žalobce sám výslovně přiznal, jak je dále patrné z příložených materiálů Policie ČR a dalších příložených písemností.
12. Žalovaný na výše dodal, že jedním ze zájmů společnosti je důsledné respektování právního řádu. Žalobce tak ale vědomě a zcela závažným způsobem ignoroval předpisy regulující pobyt na území České republiky.
13. Žalovaný požádal, aby soud na základě uvedeného žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
15. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
16. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
17. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
18. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení*

zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.

19. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
20. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
21. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: *„Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. (...). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.*
22. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

23. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění byl reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013.
24. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 19. 3. 2019 byl zadržen po překročení hranice z ČR do Německa hlídkou německé policie a ke kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti, který by ho opravňoval k pobytu na území schengenského prostoru. Z tohoto důvodu byl zadržen a na základě readmisní dohody vrácen na území ČR. Následnou lustrací OPKPE Ústecký kraj bylo zjištěno, že žalobci nebylo vydáno vízum ani povolení k pobytu, které by ho opravňovalo k pobytu na území ČR. Bylo tedy zjištěno, že minimálně ode dne 19. 3. 2019 pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv povolení k pobytu. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 20. 3. 2019 žalobce mj. potvrdil údaje o své totožnosti a státní příslušnosti a prohlásil, že se cítí zdrav. Popsal, že z Vietnamu odcestoval do Thajska lodí, odkud následně pokračoval do nějakého přístavu, jehož název nezná a pokračoval dále různými dopravními prostředky. Vysvětlil, že nezná cíl jeho cesty, ale ve Vietnamu zaplatil převaděčům, aby jej dostali do Evropy. K otázce jeho vztahu k území ČR uvedl, že neví, jak dlouho zde pobýval, ale domnívá se, že tudy pouze tranzitoval. Nemá zde žádné kulturní ani společenské vazby a nikoho zde nemá. Naopak ve vlasti má manželku, 3 děti a svoje rodiče. Sdělil, že z Vietnamu odcestoval bez cestovního pasu, který mu nikdy nebyl vydán. Jako důvod opuštění Vietnamu uvedl, že vycestoval z ekonomických důvodů a že se tam může vrátit, protože mu tam nic nehrozí. Sdělil však, že jeho případné vyhoštění by mělo dopad na jeho rodinný a soukromý život, protože jeho život by byl z ekonomických důvodů obtížný, jelikož má jako zemědělec malý příjem. S ohledem na výše uvedené bylo konstatováno, že jmenovaný byl dne 21. 3. 2019 zajištěn, neboť svým jednáním porušuje právní předpisy ČR i EU, když svévolně neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a když následně neoprávněně pokračoval na území Německa. Z tohoto důvodu byl jmenovaný dne 21. 3. 2019 zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti.
25. Dále soud uvedl, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy (23. 3. 2019), když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
26. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR i dalších členských států Evropské

unie (dále jen „EU“), když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, dokonce bez jakéhokoliv dokladu totožnosti. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a Evropské unie zcela ignoroval a na výše za tímto účelem využil služeb převaděčů. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.

27. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 3-4 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR a přinejmenším jednoho dalšího členského státu EU (Německo), ale také jednal zcela účelově (kdy využil služeb převaděčů). Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Příklad žalobce, který nerespektoval právní řád ČR a dalších členských států EU, porušil zákaz vstupu na území členských států EU, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
28. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: *„Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“*
29. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.
31. Usnesením ze dne 16. 4. 2019, č. j. 17 A 72/2019-16, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven JUDr. Ing. Jakub Backa. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 1. 5. 2019) ve výši 3.100 Kč/úkon, celkem tedy 6.200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 23. května 2019

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně